

HET WAPEN VAN SJENG

Van Pepijn Lanen verscheen eveneens
bij Ambo | Anthos *uitgevers*

Sjeumig

Naamloos

Hotel Dorado (met Floor van het Nederend)

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo | Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

PEPIJN LANEN

HET WAPEN VAN SJENG

Ambo | Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 4379 7

© 2019 Pepijn Lanen

Omslagontwerp Roald Triebels, Amsterdam

Omslagillustratie en typografie deeltitels © Piet Parra

Foto auteur © Texas Schiffmacher

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

DEEL I

GEZEIK MET
KAARTEN

I

Het was donker aan het einde van de eerste dag dat we kampeerden op de vlakte.

‘Waarom ben jij de enige die de Blauwe Ridder kan vinden?’

Ik was getempt de waarheid op tafel te gooien. Dan had ik dat maar gehad. Ik was ook moe en liegen of dingen verzinnen kost een bepaald soort mentale energie, die ook in je lichaam gaat zitten en ik wist niet hoeveel ik daar nog van overhad vandaag.

Ik voelde hoe het overweldigende niks van deze plek zich opbouwde aan de rand van mijn bewustzijn, en wist dat het vroeg of laat geruisloos ineens zou kletteren boven op mij en ik niks meer zou hebben aan praatjes en verzinsels.

Het fijne oranje stof dat tot mijn kern probeerde door te dringen, steeds een microscopisch deeltje per porie, om me van binnenuit te verstikken. Alles werkte samen om mij gek te maken.

Ik keek naar Anton en dacht een blik te bespeuren die insinuerde dat hij precies wist wie ik was en waar ik mee bezig was en toen won mijn ego het weer van de waarheid en had ik op slag geen zin meer om toe te geven dat ik niet degene was die naar de Blauwe Ridder op zoek was maar dat de Blauwe Ridder degene was die mij langzaam naar zich toe trok en dat de hoogste autoriteit dat wist en me daarom met een onuitputtelijke onkostenver-

goeding op stap had gestuurd om te leuren totdat de Blauwe Ridder een keer toesloeg.

En dus zei ik: 'Omdat ik de allerbeste ben in dit soort dingen, natuurlijk. Ik hoor aan je toon dat je daar geen weet van hebt, en dat is oké, dat verwacht ik ook niet van je, want er kan er maar een de beste zijn in opsporen, lokaliseren en aanverwante zaken.'

'Maar jij heb wel een gids nodig,' zei hij, droog als een vagina op leeftijd.

10 'Hou je bek.'

Anton barstte in lachen uit.

'Ik betaal je huur,' riep ik. 'Geef me die fucking marshmallows,' en ik rukte de zak met marshmallows uit zijn kleine handen en begon ze met drie tegelijk in mijn mond te duwen terwijl hij lachte en op zijn bovenbenen sloeg. Zolang ik at hoefde ik niet na te denken. Ik staarde in het vuur en voelde me langzaam veranderen in een grote marshmallow. Ik had zin om van een spies af te vallen in grote witte slierten met een bruin krokant korstje.

Een paar momenten gingen voorbij en mijn humeur was weer wat gaan liggen. Anton voelde dit feilloos aan en produceerde een klein flesje bruine rum uit zijn zadeltas. Hij nam de zak met wat er over was van de marshmallows weg uit mijn suikergierige handen en zette het flesje rum ervoor in de plaats en ik nam een slok en een warm gevoel daalde neer over mijn kern en de vlakke. Anton vertelde een hilarisch en angstaanjagend verhaal over reizigers die zonder gids verdwaald waren in een andere sectie van het rif en aangerand waren door een groep dolfinen. 'Je lacht, maar wat doe je op zo'n moment! Niks!'

Er was maar een beetje rum en we hadden het ook nog gedeeld maar door de lange dag en de verpletterende stilte die op ons drukte leek het wel drie keer zoveel effect te hebben. Ik zag niks

dan de vlammen van het vuur en het gezicht van Anton en een klein stukje van de tent die hij voor ons had opgezet in de verte. Een paar klodders perceptie op een gitzwart canvas. Ineens werd ik bang maar door het dunne laagje alcohol om mijn ziel had de angst weinig om grip op te krijgen. Desalniettemin kon ik nu niet meer blijven zitten zoals ik zat. Ik kroop zo dicht mogelijk langs het vuur de andere kant op omdat ik niet met mijn rug naar het niks wilde zitten, maar eindigde weer net te dicht naast Anton en besloot toen maar in de tent te gaan liggen alsof dat de hele tijd al mijn idee was geweest. Anton had matjes en cowboydekens meegenomen van heel solide materiaal dat niet zacht was maar zodra ik lag was ik vertrokken. Ik kreeg mijn schoenen niet eens meer uit. Mijn ogen vielen dicht en vanuit daar schoot een zucht van verlichting door mijn hele lichaam.

11

De volgende ochtend werd ik wakker met mijn voeten uit de tent. Ik poetste mijn tanden en waste mijn gezicht met zo'n waszak die Anton had opgehangen. Hij had ook koffie gezet, ei gebakken en octopustentakels gegrild maar mijn buik zat nog vol met marshmallows dus ik bedankte en dronk alleen zwarte koffie.

We pakten de spullen weer in, of Anton eigenlijk vooral, want ik was daar niet zo goed in, had daar een hekel aan en betaalde hem daarvoor, en hernamen onze zoektocht.

'Zie jij al sporen, Chef?' vroeg Anton in variaties, nu weer gemeend, dan weer om de sfeer een beetje op te schudden. 'Pik jij al iets op? Heb jij al iets gelokaliseerd? HmMMM? Chef? Wat zeg-ge je voelsprietten?'

'Hou je bek, zeggen ze!' zei ik geagiteerd.

Geschreeuw en gelach.

We onderzochten een interessante richel die we onder een sub-

tiel zichtbare kleurverandering tegen waren gekomen.

We kwamen op een plek waar opvallend veel zeeanemonen samengeschoold waren.

We vonden een walvis skelet dat van al het vlees ontdaan was.

Nergens een ingang, geheim dan wel ongeheim. Geen deksel, geen schuifdeur, geen schacht, geen hendel, geen deurbel, geen hek.

Oranje. Heel veel oranje.

12

Ik vroeg me af hoe een geheime ingang van een heimelijke schuilplek van een mogelijke Blauwe Ridder er überhaupt uitzag. Waar herkende je zoiets aan?

Ik probeerde de hele tijd als water te zijn, mee te gaan in het immer doorbewegende universum en te horen wat mijn gevoel zei. Rond halfvier in de middag zei het dat ik dorst had en in een bad wilde liggen. En zo geschiedde.

We sjokten over het pad dat langs het rif liep terug naar het Transatlantique Hotel, de mysterieuze vlakte die zich maar bleef uitstrekken steeds verder weg in onze rug. Een storm leek op te komen boven het gebied dat we verlieten en ik vond het jammer omdat ik wel zin had om doorweekt te regenen en met mijn ogen dicht naar het geluid van kolkend water te luisteren.

Ik voelde de vlakte met Prince' 'Under the Cherry Moon'-ogen naar ons loeren en de klanken van de piano in het nummer aan de staarten van Takeshi en Jiro likken met zijn mysterieuze staccato.

Het is het einde van de middag als we weer terugkeren bij het gigantische hotel met de witte, poreuze muren. Ik ga meteen richting de bar terwijl mijn gids de zeepaardjes afhandelt. Ik heb spierpijn in mijn dijen van het gezeik met die beesten de afgelopen dagen

maar ik begin erin te groeien en sympathie voor ze te ontwikkelen, met hun nukkige persoonlijkheden en puntige snuiten. In de lobby klop ik mijn kleren af en knik naar het personeel om aan te geven dat ik weet dat ze er zijn. De ruimte is gigantisch en de afstand tot hun desk tegen de achterwand astronomisch dus het is nergens voor nodig maar toch voel ik me er een beter mens door. Ik sla vlak voor de liften af naar links, de bar van het hotel in en neem plaats aan de actual bar, op een kruk ongeveer in het midden. De bartender komt en ik bestel een bruine rum met ijs en Dr Pepper en draai me van hem af. Grand-café Atlantique heet het hier, lees ik op een verdoemd servetje. Op de vloer ligt donkere vloerbedekking met een glooiende bloemenprint in magenta.

13

Ik sluit mijn ogen en adem diep in door mijn neus en uit door mijn mond en probeer erachter te komen hoe mijn lichaam voelt. Licht, denk ik. Zeker niet zwaar. Als ik daarna de emoties van de dag een plek wil gaan geven hoor ik de stem van mijn gids die in een soort wespdialect het barpersoneel lijkt uit te schelden. Ik open mijn ogen en draai me naar hem toe; gezeten op de kruk naast die van mij heeft hij een schaalte nootjes, een asbak en hetzelfde drankje als ik voor mekaar getoverd. Hij steekt met zijn zilveren aansteker een sigaret aan en begint snuivend en met een geconcentreerde blik de nootjes open te breken en een voor een op te smikkelen. Zo van de zijkant lijkt hij op een mier. Hij heeft zijn mondkapje afgedaan en zijn bril ligt naast de versnaperingen op de bar. Hij schuift het schaalte naar me toe en pulkt een vellekje tussen zijn tanden vandaan.

‘Chef,’ zegt hij.

Daar gaan we weer. ‘Rot op,’ zeg ik.

‘Chef, wat zoeken wij nou eigenlijk?’

‘Rot op,’ zeg ik weer.

'Chef.'

'Chef.'

'Chef?'

We barsten allebei in lachen uit. Mijn gids heet Anton. Hij is Portugees, zegt hij. Maar dat gelooft niemand.

'Zeg eens iets Portugees, Anton.'

'Tapa o bichano,' zegt Anton.

14 Sounds like Russisch to me. Mijn drankje arriveert en ik laat het me smaken. Het is koel en verfrissend maar ook hartverwarmend en alhoewel ik me net al licht voelde, valt er nu alsnog van alles van me af. Tegelijkertijd wordt mijn hart zwaarder.

We zitten zij aan zij met onze ruggen tegen de bar en kijken door de gigantische ramen naar de oranje gloed in de verte.

'Een paar haaiantanden en een wigwam,' zegt Anton. 'Het wil nog niet echt vloten, hè, Chef?'

Ik pulk een paar nootjes open en schudt van nee.

Het wil nog altijd niet vloten.

Drie drankjes later en the Jackson Five klinken uit de ouderwets ogende jukebox tegen de wand helemaal aan het einde van de ruimte. Ik krijg bijna een traantje in mijn ooghoek van de puurheid van Michaels kinderstem en vraag me af hoeveel hij wist van de liefde toen hij moest zingen dat hij zich afvroeg 'who's lovin' you'. Ik heb geen zin meer om aan de bar te hangen. Te veel werk. Anton is weer in zijn wespedialect in conclaaf met degene achter de bar. Ik weet niet of ze ruzie maken of het roerend met elkaar eens zijn en het interesseert me ook niet. Hij mag ruziemaken wat hij wil. Ik glij van de stoel als een klodder mayonaise achter uit een broodje en signaleer met mijn handen, hoofd en gezicht dat ik ergens anders ga zitten, nog een drankje wil, of nee

wacht, doe maar twee en dat ik honger heb en me wil laten verrassen met wat snacks, het liefst van het gefrituurde, zoute soort. Ik weet niet of dat laatste over is gekomen maar dat voegt dan weer toe aan de verrassing straks.

Ik loop door de schuifdeuren naar buiten de patio op en ga aan een van de witte ronde tafeltjes met stoelen eromheen zitten, net iets dichterbij het uitzicht op de oranje gloed. Ik weet niet wat ik eruit denk te halen maar ik kan er voor mijn gevoel maar beter naar blijven kijken. De muziek en de paar drankjes hebben mijn andere zintuigen getemperd, maar staren in de verte kan ik nog altijd als de beste. Warm zand om in te verdwijnen is alles wat ik zie. Na lang staren kan ik het zelfs proeven in mijn mond, voelen tussen mijn tong en de onderkant van mijn tanden. Als ik mijn vingertoppen langzaam over elkaar heen draai zijn de zachte korrels daar.

De schuifdeur maakt een schuifdeurgeluid en de betovering is verbroken. Ik kijk over mijn schouder en zie een jonge vrouw of een meisje of beter gezegd een jonge dame, want zo chic oogt ze wel. Ze draagt een jurk die niet per se heel sexy is maar wel bijzonder flatteus. De jurk laat haar schouders bloot en zit in het midden strak. Haar voeten arriveren in een paar pumps in dezelfde kleur crème. Ze kijkt om zich heen en loopt richting de tafel waar ik zit en ik ben verbaasd maar dan zie ik dat dit de enige tafel is met stoelen eromheen. De rest is opgestapeld in een hoek met zo'n kabel erdoorheen en een slotje. Ze gaat zitten in een stoel niet het verst van mij af maar ook niet het dichtstbij en legt een tasje op tafel dat ze in haar handen droeg en dat bij nadere inspectie geen schouderband heeft. Het is een heel groot etui. Als ze het openritst komen er geen pennen uit maar een pakje sigaretten met witte filters en een gouden aansteker. Ik heb zin om er een

foto van te maken en die op te eten. Haar haar is zwart en valt tot over haar blote schouders. Het ziet eruit alsof het ruikt naar een ander universum. Ze steekt een sigaret tussen haar lippen en ik wacht tot ze bijna met de vlam van de aansteker bij de punt van de sigaret is.

‘Hoi,’ zeg ik, want dat kan altijd.

16

Ik ga op alle mogelijke manieren bij haar naar binnen. Haar lippen en mijn tong verdoofd door de bruine rum die ik mee naar de kamer heb genomen. Mijn erectie is ook gevoelloos geworden door de alcohol en alles mag en eerst is de seks vol lust maar na een tijdje wordt het woest en dierlijk en abstract. Ik kijk naar haar billen terwijl ze op me zit met haar gezicht de andere kant op en probeer er iets van haar persoonlijkheid aan te ontcijferen. Ik pak ze in beide handen en tracht een kijkje in haar ziel te nemen, misschien een leuk alledaags eigenaardigheidje te ontdekken. De binnenkanten van haar dijen schuiven over mijn schaamhaar en de buitenkant is dicht naar haar bovenlichaam toe gebogen waardoor ik het goed vast kan pakken om er extra serieus en gemeend tegen in te gireren met mijn heupen. Na een tijdje raak ik het ritme kwijt en wacht ik even tot ik het weer begrijp. Ik pak haar haar in een vuist en ze zegt ‘au’ maar wel met een lach om haar mondhoek en ze bijt in haar lip en ik pomp lomp op haar in en we draaien nog een keer negentig graden. Het gevoel keert terug in mijn eikel en ik grom en ik pak haar polsen en ze slaakt een gillette met haar gezicht half in een kussen en dan zie ik sterretjes en duw mezelf naar voren en haar naar beneden.

Ze verdwijnt naar de badkamer en ik blijf even staan, mijn bovenbenen helemaal trillend.

Ik zoek mijn boxer en vind hem dan, alleen om erachter te ko-

men dat het haar top is maar dan is het al te laat en heb ik mijn lul er al aan afgeveegd en dan voel ik me een lul. En ik ga zitten in een van de stoelen die je vindt in een hotelkamer maar waar je nooit in gaat zitten. De rugleuning is net te kort en gemaakt van die aanstellerige houten sierkrullen die tussen mijn schouders prikken. Ik drink nog een beetje van de bruine rum uit een van de glazen die op het tafeltje bij de stoel staat. De deur is op een kier en ik zie een van haar benen zich uitsteken in de spiegel boven de wastafel. Een hand verschijnt aarzelend en de vingers buigen zich vragend over een plekje bij de knie. De bruine rum smaakt zoet en warm maar ook dof en met opzet verwarrend. Door het licht uit de badkamer krijgt het een bijna oranje kleur. Ik hoor de douche aan gaan en het water zachtjes in de badkuip kletteren. Ik doe een paar push-ups om alle rum goed te maken maar ik vergeet te tellen. Als ik weer opkijk staat ze in de kamer en kijkt in de schemer naar haar top. Ik kruip de stoel weer op, dicht tegen de rugleuning aan en schenk nog wat rum in het glas.

17

Ik vraag me af wat de vrouw waar ik 'hoi' tegen gezegd heb aan het doen is. Ik had haar niet geneukt, denk ik. Het was iets anders, dicht bij yoga in de buurt. Verstremgeld met zijn tweeën klaarkomen terwijl ik haar van achter dicht tegen me aan druk en verdwijnt in de geur van haar haar en met veel gemeend gezoen.

'Pffffff,' blaas ik.

Ze kijkt om en ik ben haar zat maar dat spijt me meteen maar dat moet ik niet laten zien van mezelf en dus doe ik alsof ik op de rum blies alsof die warm was; te warm om er meteen een slokje van te kunnen nemen.

‘Moet dat?’ vraag ik aan Anton als hij zes klontjes suiker in zijn koffie doet. We gebruiken het ontbijtbuffet in het onredelijk grote hotel. Je kan hier de hele dag zonder gezeik ontbijten maar het is nog vroeg en helemaal geen gekke tijd voor ontbijt zie ik op een klok die aan de muur hangt, zo’n ouderwets ronde met twee wijzers en een veelvoud aan tijdsaanduidingen. Anton wilde net gaan roeren maar zijn hand met het lepeltje hangt nu roerloos mid-actie vlak bij het kopje.

18

‘Wat?’ vraagt hij.

‘Zoveel suiker!’

‘Zoveel suiker?’ zijn stem puur als een verbaasd kind.

‘Zes klontjes!’

‘Zes?’ nog altijd kinderlijk ontregeld.

‘Zes!’

‘Drie!’ met overtuiging.

‘Zes, drie. Dat maakt allemaal geen reet uit. Zes is gewoon veel te veel. Net als drie. Drie is ook al veel te veel!’

Anton neemt een paar momenten om mij aan te blijven staren, de wenkbrauwen naar binnen toe iets naar beneden en aan de zijkanten van het gezicht wat opgetrokken. Hij kijkt naar links en dan naar rechts alsof hij zich iets afvraagt en focust dan weer op mij. Langzaam gaat zijn hand met het lepeltje richting het kopje en nog langzamer naar beneden, terwijl hij zijn ogen wagenwijd openspert. Het aluminium lepeltje raakt het zwarte goedje aan en Anton begint langzaam te roeren. Als hij klaar is met roeren likt hij aan het lepeltje en gooit het dan in mijn schoot. Hij pakt het kopje bij het oortje met zijn pink in de lucht en begint slurpend een slokje te nemen en dan ontbarsten wij gelijktijdig in een lachen wat de koffie hem door de neusgaten doet spuiten.

‘Zes!’ roept hij, met zijn tong in de koffie.